

»Sva,« je odgovoril Janez.

»Prav, prav.«

Bolnica je zaprla oči in po dolgem času spet zaspala.

Polonca in Janez sta po prstih odšla iz hiše. Glasno sta spregovorila šele na vrtu pod cvetočo češnjo.

Visoko nad pred par dnevi preorano njivo je žvrgolel škrjanec.

Hitro minejo leta.

Po slovenski zemlji se je razcvetel majnik kakor že davno ne. V sadovnjakih, po dobrih in gozdovih je veselo prepeval zbor ptičev. Znašal je gnezda, da izvali in izredi nov rod.

Pred oltarjem Marije Pomočnice na Brezjah pa je pisatelj F. S. Finžgar pokropil novo poročeni par. Poznal je vso njegovo zgodbo. Ženin, doktor Janez Vidic, mu je izjavil, ko ga je prišel prosit za počast: »Kjer sem vzljubil Polonco v stiskah in bridkostih vso lepo in objokano, od tam jo hočem popeljati v življenje. In pa. Kaj bi silila v profesorstvo, ko je dokaj drugih bolj potrebnih.«

Kakor bi se Finžgar bal, da ga ne premaga ganotje, je odločno stopil izpred oltarja in odšel v zakristijo. Grede se je ozrl na klečalnik. Gorjanka je na njem sklanjala posrebreno glavo na sklenjene roke. Župnik Finžgar je popravil štolo in sam sebi rekel: »Taka je prava slovenska mati.«

Na drugo stran od mame sta pokleknila ženin in nevesta. Polonca ni še pozabila, kako so jo pekle noge, ko je pred leti bosa priromala na Brezje. Vsi trije so molili za zdrav in pošten rod. Raz oltar pa je mežikal Jezušček z levim očesom. Marija pa se jim je dobrohotno smehljala, kakor bi jim hotela reči: »Nič se ne bojte. Saj vas varujem jaz — Mati Slovencev.«

Pepči Marinč | Sence

Dolino najino so zdaj v okvir
usahlih dni stesnile ure mlačne.
Na tehtnico srca roké temačne
polagajo utrujeni večer.

Vonjave davne iz razbite čaše
odhajajoči veter mi razliva.
Med jablanami mrak se plaho skriva,
spomini so prišli od žalne maše.

Po tvojih cestah se minulost plazi,
tresoča šteje ostrih boli zrna.
Zavetja iščem kakor slepa srna.
V odpalem cvetju bela misel gazi.